

Ty Go karmić będziesz. Ty Go wychowasz, ale nie dla siebie, lecz na śmierć straszną a haniebną krzyża dla nas, bo sam wobec ludzi, do których należy, nie matką, ale niewiastą Cię nazwie. Im Ci droższy, tym boleść Twoja będzie sroższą... O Maryjo, jakież to krzyż na siebie wzięłaś, Syna na krzyż hodować! Krzyż ten rozpięty przed oczyma Twymi we dnie i w nocy. Krzyż, którego nie złamiesz, nie zmiekniesz, nie odmienisz; krzyż, od którego nawet własną śmiercią nie uwolnisz Syna". (Izaak Isakowicz, fragment kazania na Uroczystość Matki Bożej Gromnicznej).

○○○ CHRYSTUS PRAWDZIWĄ ŚWIATŁOŚCIĄ ŚWIATA ○○○



Głęboka jest treść Święta Ofiarowania Pańskiego: Chrystus Pan wchodzi do świątyni, aby podkreślić, że kończy się kapłaństwo Starego Przymierza, a rozpoczyna się w Nim i przez Niego Kapłaństwo nowe oraz nowa, najwyższa i najdoskonalsza Ofiara, którą On aktem ofiarowania się Ojcu Niebieskiemu w świątyni dzisiaj zapoczątkował. Od lat po 1000 roku wprowadzono z tej okazji zwyczaj poświęcania gromnic i procesji na pamiątkę, że Szymon nazwał Chrystusa Pana „światłem na oświecenie pogan i Chwałę ludu Twego Izraela”. Tę symbolikę, światła, Chrystus sam szeroko wyjaśni, kiedy siebie nazwie „Światłem Świata”. Szczególnie wymowna była ta symbolika w pierwszych wiekach chrześcijaństwa, kiedy nabożeństwa odbywały się nocą i kiedy nie było innego światła.

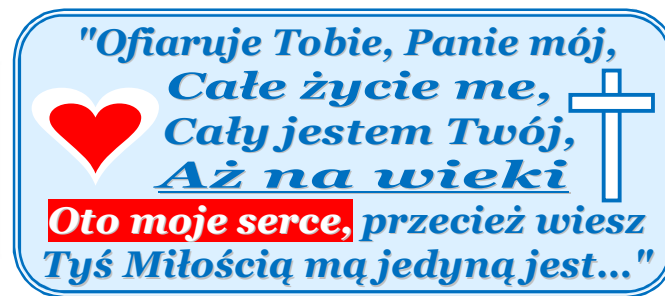
Kościół katolicki na każdym kroku nam przypomina, że Chrystus Pan jest naszym światłem, że bez Chrystusa byłibyśmy wszyscy w najgłębszych ciemnościach niewiedzy i śmierci. Będąc zaś sam światłem, udziela nam także Chrystus swojego światła i dzieli się nim z nami: przez swoją naukę i Życie Boże, jakie do dusz naszych wlewa. Momentem gloryfikującym Chrystusa jako światła, który oświeca narody, jest podniosły obrzęd w Wielką Sobotę poświęcenia Paschału Wielkanocnego i przepiękny hymn: *Exsultet* (Orędzie Wielkanocne), jaki Kościół z tej okazji przez swoich kapłanów jako dar wdzięczności wyśpiewuje. Źródło: <https://liturgia.wiara.pl>

○○○ POŚWIĘCONE BOGU OSOBY ŻYCIA KONSEKROWANEGO ○○○

Osoby konsekrowane praktykują rady ewangeliczne przez tzw. **profesję**, czyli śluby składane publicznie wobec przedstawicieli Kościoła. Pierwsze śluby składa się zwykle na rok, po którego upływie mogą być ponawiane. Śluby te określane są jako czasowe. Po kilkakrotnych ponowieniach składa się śluby wieczyste, obowiązujące do końca życia, nazywane **profesją wieczystą**. Rady ewangeliczne stanowią główną oś życia zakonnego, dotyczą trzech istotnych dziedzin egzystencji i życiowych odniesień osoby ludzkiej. **Ślub czystości**, zawierający obowiązek doskonałej wstrzeźliwości w celibacie, nie jest tylko dobrowolną rezygnacją z małżeństwa i życia rodzinnego, ale wyborem Chrystusa jako jedynej miłości. **Ślub ubóstwa** zobowiązuje osoby konsekrowane do życia pracowitego i ubożego oraz do zależności od przełożonych w używaniu i dysponowaniu dobrami materialnymi. Życie w ubóstwie pomaga osobom konsekrowanym zdobywać wolność wewnętrzną przez oderwanie od przywiązania do rzeczy materialnych i kierowanie uwagą na dobra duchowe i solidarność międzyludzką. Przez **ślub posłuszeństwa** osoby konsekrowane zobowiązują się do podporządkowania własnej woli prawowitym przełożonym, gdy wydają oni polecenia zgodne z Ewangelią i konstytucjami instytutu. Osoby zakonne przez ten



ślub włączają się w realizację planów Boga na wzór Chrystusa pełniącego zawsze wolę Ojca. Siostry zakonne spotykamy nie tylko w kościele czy kancelarii parafialnej. Są katechetkami, pielęgniarkami, nauczycielkami, wychowawczyniami. Nieraz oddają się na wyłączną służbę Bogu w zakonach klauzurowych, odcięte od Świata. Zaskakują ubiorem i regułą życia. Większość ludzi dostrzega potrzebę ich służby, trudniej jest zrozumieć tę formę życia. Stąd rodzą się pytania o sens tej drogi powołania. Siostry zgodnie podkreślają, że może ona być zrozumiała tylko w perspektywie wiary, i ona wyznacza podejmowane przez nie zadania. Św. Jan Paweł II, kończąc Synod Biskupów poświęcony osobom konsekrowanym, stwierdził: „Szczególnie oczekiwaną dzisiaj postugą osób konsekrowanych jest nieustanne wychodzenie wraz z całym Kościołem naprzeciw największej biedzie człowieka współczesnego: z powodu odrzucenia Boga wielu utraciło sens życia. Osoba konsekrowana staje pośród tych naszych braci jako żywe proroctwo zbawczej miłości Boga, a przez to jako żywy świadek radości i nadziei”. Najbardziej uderza radykalizm życia w zakonach kontemplacyjnych. Źródło: <https://liturgia.wiara.pl>



○○○ HISTORIA I ZNACZENIE ŚWIĘTA OFIAROWANIA PAŃSKIEGO ○○○

Święto Ofiarowania Pańskiego było obchodzone w Jerozolimie już w V wieku, a dwa wieki później również w Kościele Zachodnim. W kalendarzu liturgicznym wyznaczono mu datę 2 lutego. Zamyka ono cykl uroczystości związanych z objawieniem się Światu Słowa Wcielonego. Liturgię tego Święta rozpoczyna obrzęd błogosławienia świec i procesja z nimi na uroczyste sprawowanie Eucharystii.



Kapłan wypowiada Słowa modlitwy, w której prosi, aby „wszyscy, którzy zgromadzili się w tej świątyni z płonącymi świecami, mogli kiedyś oglądać blask Chwały Chrystusa”. To odniesienie do spotkania z Panem w wieczności oraz czytana Ewangelia o spotkaniu z Symeonem sprawiają, że pobłogosławione 2 lutego świece podaje się umierającym. W czasie liturgii chrztu św. rodzic zapala świecę od Paschału, aby Dar wiary w Chrystusa umarłego i zmartwychwstałego nigdy nie zgasł w sercu dziecka, tak by mogło ono pójść na spotkanie z Panem, kiedy przyjdzie w Chwałę, zgodnie z treścią przypowieści o pannach. Zapalenie światła jest wyrazem przyjęcia zbawienia i wzrastania w nim, aby móc radować się podczas powtórnego przyjścia Zbawiciela. Podczas obrzędu chrztu św. rodzic, trzymając w ręku zapaloną świecę, która będzie oświecała życie dziecka, podkreśla własne zaangażowanie w wychowanie nowo ochrzczonego w świetle Paschy Pana. Zapalenie świecy oznacza dokonanie wyboru życia: jedynie Pan może oświecać nasze serce i określać motywacje towarzyszące naszym wyborom. Tylko On jest towarzyszem podróży oświecającą całą naszą drogę. Źródło: <https://liturgia.wiara.pl>